

EIGEN SCHULD

Ria Lazoe

Hoofdstuk 1

Voor Mare en Jade

Met dank aan mijn schrijfvrienden
Acca, Ellen, Mieke en Willem

Ria Lazoe
Eigen schuld
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: verkeersongeval, afpersing, ontvoering, vriendschap
NUR 285
ISBN 978 90 448 2539 8
D/2015/4124/089
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.rialazoe.nl

‘Je was er niet!’ De stem knalt uit de smartphone.

Royce zet zijn voeten stevig aan weerszijden van zijn rode scooter en luistert. Het volume lijkt op oorlogsterkte te staan. ‘Wie ben je? En *waar* was ik niet?’ vraagt hij kortaf. Hij is toch al geïrriteerd, omdat er bij de zaaltraining vanavond twee spelers weggebleven waren zonder afmelden. Ho, wacht es, het zal toch niet ... Hij knijpt hard in zijn smartphone.

‘Dat weet je donders goed,’ grauwt de stem. ‘In de Watersteeg.’

Royce houdt een ogenblik zijn adem in. Ja, *hij* is het, die crimineel. Negeren heeft dus niet gewerkt. Hoe komt die vent aan zijn nummer? En dat stemgeluid ... alsof ... Zit die gozer ergens dicht bij hem te bellen?

Hij staat in de lichtkring van een lantaarn en kijkt om zich heen, over de parkeerplaats, die glimt van de miezerige regen. Hij herkent de enige auto, die van de beheerder. Boven de ingang van de sporthal brandt in neonletters de naam, noodverlichting aan de zijmuur beschijnt de kale struiken, die bewegen in de koude, maartse wind.

‘O ja, de Watersteeg,’ zegt hij. Hopelijk komt zijn stem onverschillig over. ‘Daar heb ik niks te zoeken. En ik praat niet met een vent die er lol in heeft om incognito te blijven.’

Snel drukt hij het gesprek weg, maar nog voor de telefoon in zijn pilotenjack zit, tingelt hij alweer. Royce wacht, kijkt, neemt toch op.

‘Hierheen,’ zegt de stem. ‘Het pad naast de sporthal.’

‘Nee!’

‘Stoerder doen dan je bent, is voor losers, Royce. De prijs stijgt bij elke weigering. Kom hier.’

Royce steekt zijn smartphone in het binnenzakje van zijn jack. *Kom hier, kom hier ...* Waarom zou hij luisteren naar zo’n arrogante crimineel? Er zat iets koppigs in de klank van die stem, iets dwingend. Kan hij daaraan voorbijgaan? En hoezo, *de prijs stijgt?* Waar is die klootzak op uit?

Hij tuurt naar de sporthal. Vanuit de donkere gang naast de blinde zijmuur van het gebouw komt langzaam het wiel en het voorspatbord van een zwarte motor geschoven. Een vierkante koplamp met afgeronde hoeken. Een Zündapp? Dan verschijnt het stuur. Vervolgens laarzen, benen in een zwartleren broek. De bestuurder wacht, roerloos. Zijn gezicht blijft achter in het duister.

Royce bijt zich op de lippen. Jij koppig, ik ook. Hij slaat zijn armen over elkaar en steekt zijn kin omhoog. Gelukkig kan de ander zijn snelle hartslag niet zien.

De motorrijder schuift zwijsend een meter of twee naar voren. De zwarte bivakmuts over zijn hoofd geeft hem iets dreigends. De integraalhelm ligt voor hem op de benzinetank.

Die vent is goed voorbereid, met helm kan hij niet bellen. Oké dan. Royce start zijn rode scooter en peddelt erheen, de zolen van zijn laarzen schuren over de tegels. Naast de motorrijder houdt hij stil, met stationair draaiende motor. ‘Wie ben je?’

De ander lacht. ‘Och, laten we zeggen: Black.’

‘Origineel.’

‘Ja, zo ben ik. Jij wilt zeker jouw favoriete movie nog een keertje

zien? Je was zo stom om niet op de afgesproken tijd en plaats te verschijnen, dus de prijs is nu driehonderd.’

‘Donder op.’

‘Zo je wilt. Dan is het de volgende keer vierhonderd. Plus de rest.’

‘Welke rest?’

‘Eerst mag je jouw optreden terugzien. Dan komt deel twee.’

Royce zwijgt. Wacht af.

Black pakt zijn telefoon en laat er een filmpje op afspelen.

Met versnelde ademhaling kijkt Royce toe, tot het eind. De vorige keer was hij meteen woest weggereden, nu is het menens. Hij gooit met een driftig gebaar zijn handen omhoog. ‘Waar gaat dit over? Niks bijzonders, man! Elke vent staat weleens te frutselen met een meid, normaal toch?’

‘O ja? Ook als het chickie in kwestie er niet van gediend is? Heet dat niet ... aanranding, of zoiets?’

‘Gelul! Als jij dit gefilmd hebt, dan weet je donders goed dat het geen aanranding was. Dat meisje wilde zelf ...’

‘Hoho.’ Black laat het filmpje opnieuw afspelen, vlak voor Royce’ ogen. ‘Dat ziet er absoluut niet “liefdevol” uit. En op YouTube gaat het niet om wat het *is*, maar om wat het *lijkt*!’

Royce hoort zijn eigen adem door zijn neus snuiven en houdt zich in bedwang door in de handvatten te knijpen. Dit stuk schorrem verdient geen woede-uitbarsting. ‘En als mij dat nu eens geen bal interesseert?’

De ogen in de opening van de bivakmuts komen dichterbij. ‘Je bluft. Je komt niet over als een verliefd vriendje, maar als een aanrander. Zal je pappie blij mee zijn. Kom op, man, het is jou wel driehonderd waard als ik dit niet op YouTube zet, of op

andere social media. Een footje! Ik ken een paparazzo die er zo driehonderdvijftig voor geeft. Kom je binnen twee weken in de *Glamour&More* te staan. Vette kop: *Zoon van favoriete kandidaat-premier randt minderjarig meisje aan!* Smullen man, dat doet het supergoed in de huidige verkiezingstijd.'

Royce' woede stijgt even snel als het geluid van zijn scooter. 'Nou, *vang* die driehonderdvijftig dan!' schreeuwt hij erbovenuit. 'Dan stap ik naar de juten, want wat jij doet is verboden, en dan kost het je meer dan driehonderdvijftig!' De decibellen stijgen en dalen.

Black schudt zijn hoofd en zucht, alsof hij nog nooit zoiets onnozels heeft gehoord. 'Mij aanklagen? Man! Als het meisje op het filmpje *jou* aanklaagt, draai je de bak in! Je valt niet meer onder het jeugdrecht.'

Royce wil hem niet langer aanhoren. 'Je bent hartstikke geschift. Zo'n opname is zelfs voor YouTube totaal waardeloos. Ik ga.' Hij draait aan de gashendel en rijdt achteruit over de parkeerplaats, maar Black volgt snel en grijpt hem bij een arm.

'Heb je wel goed gezien, Royce, hoe jij erbij stond in de laatste halve minuut? Je mond open, je armen lijken de vleugels van een dood vogeltje ... Man! Je vrienden lachen zich te pletter!'

Er klinkt sleutelgerammel. De beheerder van de sporthal sluit de deuren af. Hij staat met de rug naar hen toe.

Razendsnel rukt Black zijn bivakmuts af. Royce kan alleen zijn achterhoofd zien, een matje in de nek.

De beheerder draait zich om en kijkt naar hen. 'Problemen?'

'Nee, hoor, scooter testen!' roept Black snel.

'Oké.' De man aarzelt even, loopt dan naar zijn auto en rijdt weg. Royce kijkt hem na met het hulpeloze gevoel van een drenkeling

die een reddingsboei ongrijpbaar voorbij ziet drijven. *Loser ...* het is klote dat die vent gelijk heeft!

Black heeft de muts weer over zijn hoofd getrokken. 'Het is beter dat je mij serieus neemt,' zegt hij zacht. 'Ik heb absoluut een reden om *jou* tot target te kiezen.' Hij kijkt uit over de parkeerplaats en maakt een wenkend gebaar. Ergens start een voertuig. Even later rijdt een vaalwitte scooter met brede spatborden de lichtkring van de lantaarn binnen. Slierten donker haar van de bestuurster komen onder de gesloten helm uit en golven over de capuchon van haar glimmend roze jack met bontrand.

Natuurlijk, denkt Royce, een criminele assistente. De scooter-meisjes die hij kent, hebben een voorkeur voor een jethelm, *als* ze al een helm dragen.

Ze stopt naast Black en geeft hem zwijgend haar telefoon.

'Dit is de reden,' zegt Black terwijl hij enkele toetsen indrukt. 'Kijk goed, ik heb een verrassing voor je, namelijk deel twee.'

Op de telefoon van het meisje begint een filmpje te spelen.

Royce kijkt en luistert met stijgende ontzetting. Verstart.

Nee! Dit is niet waar! Dit ...

Het meisje op het korte filmpje had duidelijk niet gemerkt dat er een camera op haar gericht was. De ervaring van haar onschuld knijpt in zijn binnenste, doet pijn. Hij balt een vuist.

'Smeerlap!' schreeuwt hij uit. 'Hoe haal je 't in je kop om mijn zus zo te filmen? Gore rotzak!'

De woede brult omhoog. Zijn arm schiet uit om Black een dreun te verkopen, maar die buigt naar achteren en weert zich vloekend af.

Het scootermeisje gaat geschrokken een paar meter verderop staan wachten, met stationair draaiende motor.

Royce probeert opnieuw zichzelf in de hand te houden. Een woede-explosie is misschien precies waar die verrekte vent op zit te wachten. Wie weet staat er ergens iemand verdekt opgesteld om ook hiervan een filmpje te maken en hem daarmee weer te chanteren. Maar deze vuilak moet van Isabeau afblijven!

Black grinnikt. Hij duwt zijn motor een eindje van Royce vandaan en gebaart dat hij kan passeren. 'Je weet nu waar het om gaat, Royce. Driehonderd voor jouw aanrandingsscene, plus honderd voor het filmpje van je schattige zussie met haar opmerkelijke opvattingen. Twee items in één aanbieding. Vierhonderd, dan ben je van me af. Een koopje, man! Heb je geld bij je? Geld in huis? Of ga meteen pinnen. Als je wacht tot een volgende gelegenheid, komt er gegarandeerd weer honderd bovenop. Denk toch aan die arme pappie van jou. Die heeft al zoveel te verduren met de verkiezingen voor de deur. Die kan er echt geen schandaaltjes bij gebruiken.'

Het raast in Royce' hoofd. Dit is pure chantage! Nu naar de politie gaan? Of toch niet? Hij ziet zichzelf al zitten in een verhoorkamer, een rechercheur tegenover hem. *En, jongeman, wat staat er op die filmpjes? Ga je zelf wel vrijuit? Je lijkt nogal opgefokt bij die disco. Hoeveel had je op? Kon je ze nog tellen?* En als hij gaat, weet hij dan zeker dat er bij de politie niets uitlekt over de filmpjes?

Hij klemmt zijn kaken op elkaar. Is dat discomeisje echt minderjarig? Ze zei achttien te zijn. Is hij er met open ogen ingetuind? Al circuleren er tientallen dubieuze filmpjes op school, hij wil niet de loser zijn die ... En als Isabeau met haar uitspraken op YouTube of Facebook verschijnt, gaat de hele verkiezingscampagne van pa naar de bliksem ... Welke garantie geeft deze maffiamol?

Nul komma nul toch? Nu zit ook nog dit scootermeisje in het complot. Wie zijn ze? Ze hebben niets bekends, maar met een bivakmuts en een integraalhelm is dat geen wonder.

Hij slikt en probeert zijn stem autoritair te laten klinken: 'Denk je dat ik hierin trap? Hoeveel kopieën heb je gemaakt?'

'Aha, hij wordt verstandig,' knikt Black. 'Hij denkt na, goed zo. Ik heb van beide filmpjes een kopie op een stick gezet. Elk apart. Hier ...' Uit zijn jaszak haalt hij twee USB-sticks, die er in het donker eender uitzien. 'Vierhonderd samen, en' – de stem achter de bivakmuts vervolgt staccato – 'ik-on-der-han-del-niet! Nooit.'

Woede en vernedering benemen Royce bijna de adem. 'Ik ben niet achterlijk!' zegt hij schor. 'Betalen voor twee stomme sticks, terwijl het origineel op jullie mobieltjes staat? En op je computer? Je kunt barsten!'

Black grinnikt. 'Had ik verwacht. Daarom dit voorstel: ik geef je één stick, puur als blijk van vertrouwen. Dan ga jij *nu* pinnen! Wij rijden met je mee, en als de transactie is gelukt, krijg je de andere stick. Daarna mag jij hoogstpersoonlijk de filmpjes van onze mobieltjes wissen. Dan zijn we van elkaar af. Voorgoed. Erewoord. Over en uit.' Hij steekt Royce een zwarte USB-stick toe. 'Simpel, toch?'

'Pf, *erewoord* ...' schampert Royce. Hij bekijkt het kleine ding tussen Blacks vingers terwijl hij op zijn zadel heen en weer schuift. Doen? Niet doen? In zee gaan met criminelen? Eén keer betalen en klaar? Geen afgang, geen verloren campagne, geen gezichtsverlies voor Isabeau.

'Pak aan!' zegt Black dwingend.

Royce slikt. Isabeau, voor haar zal hij het doen. Liever voor haar

Hoofdstuk 2

dan voor zijn vader. Die verrekte politiek komt hem de strot uit ... Hij grist de stick uit Blacks hand en steekt hem in zijn jaszak. 'Staat hier mijn zus op, of is het die van de disco?'

'Dat zie je gauw genoeg. Binnen tien minuten kunnen beide sticks in jouw zak zitten en zijn de filmpjes gewist.'

'Oké dan,' mompelt Royce. Zijn mond voelt droog. 'De pin-automaat in het winkelcentrum, naast de HEMA.'

'Prima.' Black wenkt het meisje. 'Zij rijdt voorop, dan kom jij en daarna ik.' Hij schuift zijn zwarte helm over de muts heen, en gebaart Royce het meisje te volgen.

Royce ziet het blauwe verzekeringsplaatje op de scooter voor hem. Een paar strookjes schildersplakband belemmeren het lezen van de nummers. Dan zal het nummerbord achter op de motor ook wel dubieus zijn. Ze zijn slim, deze twee.

Het gaat harder regenen, met striemende vlagen wind. Op de Museumlaan weerspiegelt het licht van de lantaarns in de plassen langs de stoepranden.

Vlak voor hen fietst een groepje jongeren, tegen de wind in, de hoofden gebogen, met deinende ruggen.

De regen op zijn vizier hindert Royce, hij klapt het glas omhoog en trekt zijn schouders op. Hij tuurt naar het scootermeisje voor hem, met doorweekte haren op haar rug. Wie is ze? Wie is die Black? Hoe zullen ze straks reageren als ze zien dat er geen vierhonderd euro op zijn betaalrekening staat? Nemen ze genoeg met amper driehonderd?

Het meisje in het roze jack begint het groepje fietsers voor haar in te halen.

Hij volgt.

Lynn rilt in haar natte jas en trekt de koordjes van haar capuchon vaster onder haar kin. Door de regendruppels op haar wimpers heen ziet ze een wazige Misha en Frank voor zich uit fietsen. Misha's hand ligt op die van Frank, alsof ze bij hem hoort. Welja, doe maar klef. Of is dat een veroveringstactiek? Vriendje nummer zoveel is pas aan de kant geschoven, dus Misha heeft nu weer ruimte voor de volgende.

Onverstaanbare gespreksflarden waaien naar haar toe. Hebben ze het over haar? Ze kunnen er zeker niet tegen dat zij kritiek leverde op hun stomme improvisatiescène van vanavond. De dramadocente had er echt iets van moeten zeggen. Prima dat Misha het liefje van Frank speelde, maar die afscheidskus was absoluut honderd keer *over the top*. En Misha had *gestraald*. De trut. Lynn spant zich in om enkele woorden op te vangen. Ja! Zie je wel, ze hoort haar naam. Praten ze over de scène? Die loeiwind ook.

Ze trapt de pedalen harder rond. Ze kan beter naast Misha gaan fietsen, dan houdt die haar snater wel. 'Bovendien,' mompelt ze zacht voor zichzelf, 'fiets *ik* altijd naast Frank!' En Misha meestal naast Fleur, maar Fleur bleef zo lang hangen na de dramales dat ze maar weggefietst zijn. Altijd zo *traag*, die Fleur.

Ze hoort achter zich een voertuig naderen. Even wachten tot dat gepasseerd is, dan inhalen. Ze ziet de vaalwitte scooter pas als die al voorbij is, omdat haar capuchon het zicht opzij belem-

mert. En nu een sprintje naar Misha, met een bocht om die grote regenplas heen.

Ze zwenkt naar links. Voelt een harde duw tegen haar been. Hoort nog meer motorgeraas. Een woedende schreeuw. Haar stuur slingert en draait een halve slag. Ze valt met een kreet, haar ribben botsen op het stuur.

Ineens bestaat de wereld uit geschreeuw, uit krijsende en schurende geluiden van metaal op klinkers, van kletterende fietsen. Gillende remmen. Een knallende, misselijkmakende klap.

Een ogenblik ligt ze verstijfd voorover. Het is twee, drie seconden doodstil. Dan schiet ze overeind. Kijkt in paniek op. Achter haar staat een motor scheef op de weg. De bestuurder probeert hem in balans te krijgen. Niets aan de hand, gelukkig ...

Een seconde later stokt haar adem weer. Midden op straat ligt een rode scooter, pal tegen een auto aan. Uit een koplamp rinkelt een brokje glas over de scheve bumper naar de straat. Daarachter ligt ...

Ze gilt van pure angst. 'Nee! Nee!'

Het lichaam ligt roerloos. De ribbelzool van een laars wijst naar haar. Ze gilt opnieuw, wil opstaan, maar haar benen trillen te veel. Daar is Misha, met open armen. Ze kruipt weg in die armen en jammert: 'Nee! Nee! Niet weer!'

'Stil maar, stil maar.'

'Nee! Nee! Het is niet waar! Die jongen ... die man ... o god, hij is toch niet ...'

'Stil maar, rustig maar. Ben jij gewond?'

'Nee, o god, die man ... Is het mijn schuld? Ik wou alleen maar ...'

Haar stem verstikt in een heftige huilbui met zenuwachtige uithalen. Ze moet kijken, al wil ze niet. Er klinkt geroep, gepraat.

Overal zijn mensen. Ze ontnemen haar het zicht op dat onbeveeglijke lichaam. Dit is haar schuld! Ze krimpt in elkaar door een pijnscheut in haar maag, ze kan alleen maar huilen. Ondersteund door Misha strompelt ze naar de stoeprand en zakt erop neer.

'Lynn?' De stem van Frank, zijn hand op haar schouder. 'Lynn? Gaat het? Zal ik je vader bellen?'

Ze knikt. Papa, goed. Dan slaat ze haar handen voor haar gezicht. Niet meer kijken naar die gebogen ruggen bij dat lichaam, naar die starende blikken van omstanders. De handen van Misha en Frank blijven zacht haar schouders strelen. Onbekende mensen stellen haar vragen, maar ze antwoordt niet. Probeert aan andere dingen te denken. Daar, haar fiets, de sliert plastic bloemen aan het stuur, de geknapte remkabel, de roze fietstas met de kapotte gespen ...

En daar is Fleur, de treuzel op wie ze niet gewacht hadden. Fleur probeert haar een onhandige knuffel te geven, als troost, en gaat dan naast haar zitten. Fleurs kastanjerode paardenstaart hangt naar voren, tussen hun hoofden in.

Eindelijk klinkt er een sirene in de verte. Dat is goed, mompelt ze in zichzelf, een ambulance, een dokter, die kan hem helpen, redden ... Maar dan drukt ze beide handen tegen haar borst, waar met het aanzwellen van de sirenetonen ook het schuldgevoel groeit als een ballon die opgeblazen wordt. Het duwt haar adem tot hoog in haar keel.

'Lynn?' Misha trekt aan haar arm. 'Hier is een politieman. Hij vraagt hoe het met je is.'

Ze gaat staan, het lukt nu. Ze slikt en kucht. Moeizaam geeft ze antwoord op de vragen die hij stelt. Naam, adres, wie er bij haar hoort, hoe het is gebeurd.

‘Kun je zo meteen een verklaring afleggen in het busje?’ vraagt hij.

Ze knikt.

De agent wijst naar Misha en Frank. ‘En jullie ook graag. Is de scooterbestuurder die jou passeerde hier nog aanwezig?’

Lynn kijkt om zich heen. ‘Denk ik niet. Achter mij stond een motor scheef op de weg. Die zie ik ook niet meer.’

‘Goed, ga maar vast naar de politiebus daar.’

Ze moeten wachten. Met een brok in haar keel kijkt ze toe hoe de ambulancebroeders de gewonde behoedzaam de ziekenauto in schuiven. Dat stille, witte gezicht, gesloten ogen, donkere haren, iets gekruld. Een jongen, een jaar of achttien. O, wat heeft ze aangericht? Had ze maar twee seconden beter opgelet, dan ...

Daar is de agent weer.

‘Die jongen?’ vraagt ze angstig. ‘Hoe ...?’

‘Zwaargewond, maar volgens de arts wel buiten levensgevaar,’ zegt hij.

Een blij piepgeluidje uit haar keel. Vreugdetranen.

Nauwkeurig noteert de agent hun verklaringen, dan staan ze weer buiten, waar – behalve Fleur – alle omstanders zijn vertrokken, aangespoord door de voortdurende regen. Lief van Fleur.

Lynn ziet een bekend bestelbusje stoppen. Haar vader stapt uit, in zijn witte overall, de haren bespat met stucmateriaal. Rechtstreeks van zijn avondklus.

‘Pap!’ Ze vliegt op hem af.

‘Heb je niks? Niet gewond?’ vraagt hij bezorgd.

‘Niks, pap.’

‘Och, m’n meiske.’

Zijn sterke stukadoorsarmen zijn als barricades, waar geen mens overheen kan om haar kwaad te doen. Fijn om zo even bij hem weg te kruipen.

Hij veegt een natte lok van haar voorhoofd. ‘Wat is er gebeurd? Heb je wel goed uitgekeken?’

‘Hm, nee,’ snuft ze. ‘Ik dacht, ik kon er wel langs, maar toen ...’ In korte, haperende zinnen – met aanvulling van Misha – schetst ze het ongeval.

Haar vader zucht. ‘Ja ... Vertel het me thuis nog maar eens. Kom, we gaan.’

Frank en Fleur hebben ondertussen haar fiets het busje in geschoven, tussen een witte emmer, zakken snelpleister en gereedschap door. Er zit een slag in het wiel.

‘Dank je, Misha, Frank, Fleur ...’ Ze klimt in de cabine en veegt de condens van het zijraam. In de spiegel ziet ze de drie vaag op de glimmende stoep staan.

Verbeeldt ze het zich, of heeft Frank nu zijn arm om Misha’s schouders gelegd? Ze sluit even haar ogen. Dat kan er ook nog wel bij.